

Evanjelický a. v. cirkevný zbor Levice

Kázeň – ThDr. Martin Riecky

Koniec školského roku: Prinášať dobré ovocie (2. 7. 2017)

Józua 14, 6-8

Tu pristúpili Júdovci k Józuoovi v Gilgále a Kenazovec Káleb, syn Jefunneho, mu povedal: Ty vieš, čo hovoril Hospodin Božiemu mužovi Mojžišovi v Kádeš-Barnei o mne a o tebe. Bol som štyridsaťročný, keď ma služobník Hospodinov, Mojžiš, vyslal z Kádeš-Barnei preslieďť krajinu a ja som mu doniesol správu, ako som najlepšie vedel. Ale moji bratia, ktorí išli so mnou, prestrašili srdce ľudu, ja som sa však úplne pridržal Hospodina, svojho Boha.

Bratia a sestry

Dejom tohto biblického príbehu sme vsunutí do obdobia, kedy Izraelci vošli do svojej zaslúbenej krajiny oplývajúcej mliekom a medom. Mojžiš ich doviedol až na hranice tejto krajiny, ktorú iba z diaľky uvidel, ale do nej už nevošiel. Mojžišovým nástupcom sa stal z Božieho rozkazu Józua, ktorý celý národ previedol do spomenutej krajiny. Celá Józuaova kniha je popretkávaná príbehmi, bojmi, zápasmi o túto zaslúbenú krajinu, ktorú Izraelci dostali do dedičstva od Pána Boha. Nakoniec bola rozdelená podľa jednotlivých judských kmeňov.

Textom Písma svätého sme vtiahnutí do udalosti, v ktorej sa Káleb, syn Jefunneho, postavil pred Józua a žiadal si do vlastníctva tiež svoje územie. V tejto chvíli to už nebol žiadny mládenec, ale 85 ročný muž. Spomína si na udalosti, keď mal štyridsať rokov. Izraelci vtedy pod vedením Mojžiša vyšli z Egypta a čoskoro prišli k hraniciam zaslúbenej krajiny. Káleb, Józua a ďalší šli preskúmať hranicu tejto krajiny. Zistili, že sa jedná o úrodnú oblasť, lenže obyvateľstvo veľkého vzrastu, ktorú ju obývalo ich doslovne vydesilo. Jedine Káleb s Józuaom sa nebáli a vedeli, že Hospodin stojí pri nich. Za trest sa potom celý izraelský národ musel túlať štyridsať rokov po púšti, kde zomrela celá generácia ľudí, ktorá zažila východ z Egypta a Hospodinove zázračné skutky. Z celej tejto generácie po štyridsiatich rokoch zostal iba Káleb s Józuaom, ktorí s novou generáciou ktorá nezažila egyptské otroctvo, vošla do zaslúbenej krajiny.

Káleb bol teda mužom, ktorý Pána Boha počúval a verne sa Ho pridržal. Káleb bol ochotný v mladosti ísť do bitky proti silnejšiemu nepriateľovi, pretože počítal s Božou pomocou. Nechcel sa obzerať naspäť do púšte. Rovnako nesúhlasil s ostatnými, ktorí sa vrátili naspäť do púšte. Hospodin bol Jeho silou.

Pán Ježiš aj nám hovorí: *Kto položí ruku na pluh a obracia sa, nie je ma hoden (Lk 9, 26)*. Keď sa kedysi brázdy orali pomocou ťažných zvierat, tak musel človek pozerieť dopredu a nie za seba, inak by mu vyoraná brázda ušla. Rovnako sa aj my musíme pozerieť priamo na Pána Boha a nepozerať sa ustrašene vôkol seba. Pamätáme si aj príbeh, kedy Peter kráčal po vlnách mora. Keď sa pozeral na Pána Ježiša, kráčal po rozbúrenom mori. Akokoľvek sa začal pozerieť pod seba, či do boku, začal sa topiť. Preto aj my musíme mať svoj cieľ života vždy pred očami.

Pritom tie prvotné problémy vyzvedačov v zaslúbenej krajine nesmieme bagatelizovať. V 4. knihe Mojžišovej čítame: *Káleb utišoval ľud, reptajúci proti Mojžišovi a hovoril: Smelo vystúpme hore a zaberme krajinu, lebo ju určite premôžeme. No mužovia, ktorí s ním vystúpili hore, hovorili: Nemôžeme vystúpiť hore k ľudu, lebo je mocnejší ako my. A pustili medzi Izraelcov zlý chýr o krajine, ktorú preskúmali: krajina, ktorou sme prešli, aby sme ju preskúmali, je krajina, ktorá zožiera svojich obyvateľov a všetok ľud, ktorý sme v nej videli, je obrovského vzrastu. Tam sme videli obrov, Anákovcov z obrov, pripadali sme si vo vlastných očiach ako kobyľky a takými sme sa zdali aj im (4. M 13, 30-33)*.

Evanjelický a. v. cirkevný zbor Levice

Kázeň – ThDr. Martin Riecky

Keby sme teda boli na mieste tých vyzvedačov a stretli by sme vzrastom vysokých ľudí, asi by sme sa aj my báli. Podobne aj v našom živote sa stretávame s rôznymi problémami, ktoré riešime. Môžu byť obrovského rázu a my sa vtedy cítime veľmi maličkými a prirodzene sa trasieme a bojíme. Nechajme sa však povzbudiť Káľebovým príkladom. Pretože keď Boh s nami kráča, nemusíme sa ničoho báť. Boh vidí tie naše problémy z iného uhla pohľadu, ako ich vidíme my ľudia.

V knihe Józuovej sa s Káľebom stretáme ako s 85 ročným mužom, ktorý si prosí od Józua územie v zaslúbené krajine, kde by mohol žiť. Káľeb Józuovi hovorí: *Preto mi teraz daj toto pohorie, o ktorom Hospodin hovoril v onen deň, lebo sám si počul v ten deň, že sú tam Anákovci a veľké opevnené mestá. Azda bude Hospodin so mnou a vyženie ich, ako Hovoril Hospodin (Józua 14, 12).* Káľeb si teda vyberá presne to územie, ktoré pred 45 rokmi ako vyzvedač preskúmal. Stále tam žili Anákovci, muži veľkého vzrastu, ale on sa ich nebál ani vo veku 40 rokov, ani vo veku 85 rokov, pretože vedel, že Pán Boh stojí pri ňom. Káľeb to miesto, ktoré mu daroval Józua nazval menom Chebrón, nakoľko sa predtým volalo Kirijat-Arba. Arba bol najväčším mužom spomedzi Anákovcov, preto sa oblasť nazývala práve podľa neho.

V biblických dobách keď niekto niečo pomenoval, znamenalo to, že nad ním získal moc. Preto keď oblasť Kiriat-Arba premenoval Káľeb novým označením, bolo to symbolické gesto skutočnosti, že túto oblasť si podmanil, že ju ovládol, že patrí odteraz jemu. Ale aj samotné nové meno Chebrón je viac než symbolické. Znamená totiž v preklade slovo „jednota“.

Káľeb teda musel čakať 45 rokov na to, aby vošiel na miesto, ktoré sa stalo jeho domovom a zároveň domovom jeho potomkov. Niečo podobné môžeme prežiť v rôznych etapách svojho života. Ak to chceme v živote niekam dotiahnuť, musíme na sebe tvrdo pracovať, vzdelávať sa, posúvať sa stále ďalej. Je to cesta, ktorá začína prvým ročníkom na základnej škole, pokračuje strednou školou, pre niektorých vysokou školou. Potom ďalej prichádzajú rôzne doplňujúce vzdelania, atestácie a rôzne kvalifikácie. Tento proces by mal trvať celý život. Ak si niekto myslí, že už vyštudoval a teraz už všetko vie, veľmi sa mylí. Pretože po ukončení vzdelania prichádza škola života, v ktorej sa musí človek stále posúvať z bodu A do bodu B po celý svoj život.

Nie je to jednoduché tvrdo na sebe pracovať už v mladom veku. Ale ako rastieme, každý z nás máme svoj cieľ, kam sa chceme dostať, aké povolanie v živote chceme vykonávať a podobne. Hovorí sa však príslovie, že ťažko na cvičisku, ľahko na bojisku. Ak sme na seba prísni za mladi, na starosť nám to nebude robiť problém. Nie je nad to, ak človek v živote koná prácu, ktorá ho teší a robí ju s vnútornou radosťou.

Možno dnes ešte nevidíš čo bude o 10, alebo o 20 rokov. Ale Pán Boh tam vidí a ak Mu to dovoľíš, On ťa privedie na to miesto, kde máš byť. Možno momentálne vykonávaš prácu, ktorá ťa nebaví a cítiš, že plytváš svojím talentom. Ale aj to môže byť prechodné obdobie na skutočnosť, ktorú má neskôr Pán Bo pre teba pripravenú. Až potom pochopíš, prečo si musel prechádzať cez všetky problémy života. Boh je skrátka dobrý a má pripravené pre nás dobré veci. Ale aby sme si ich vážili, musí nás previesť aj tými obdobiami skúšok a problémov. Káľeb čakal 45 rokov, kým dostal do dedičstva oblasť Anákovcov, ktorú premenoval na Chebrón – čiže jednota.

Ešte ďalšia vec sa nám ukazuje na pozadí nášho dnešného príbehu. Skoro celá generácia Izraelcov, ktorí vyšli z Egypta, za do zaslúbenej krajiny nedostala. Vošli do nej iba Józua a Káľeb, nakoľko verili celým srdcom Pánu Bohu. To je aj varovanie pre nás, aby sme mali svoj cieľ pred očami. Cieľ svojho života, za ktorým máme kráčať. Nie každý vydrží štúdium a dosiahne určité medzníky svojho života. Dokážu to iba tí vytrvalí. Preto pracuj na sebe, usilovne študuj a rozvíjaj svoje možnosti a schopnosti. Rovnako majme pred očami aj svoj duchovný cieľ, našu vieru a nebeské kráľovstvo, kam sa raz po

Evanjelický a. v. cirkevný zbor Levice

Kázeň – ThDr. Martin Riecky

smrti všetci uberáme. Nie každý kto sa vydal kráčať cestou viery, ostal na nej až do konca života. Dokázali to iba tí vytrvalí. Preto je potrebné si svoju vieru budovať a pravidelne prehľbovať.

AMEN